

La pel·lícula de la història El primer president negre, el primer regidor gay

Francesc M. Rotger

Es biopics, és a dir, les biografies cinematogràfiques, representen un capítol important d'allò que anomenam, de manera molt genèrica, el cinema històric, com també la biografia és un subgènere fonamental, dins l'assaig històric, amb una curiosa bona acceptació per part del públic; de fet hi ha molta de gent (dins la minoria que són sempre els lectors de llibres) a la qual li agraden les biografies. Resulta evident que determinats personatges mífics, figures estel·lars de la trajectòria de la humanitat (Jesucrist, Napoleó, Juli Cèsar...) han inspirat un bon nombre de pel·lícules. També un conquistador com Genghis Khan és el protagonista d'una nova adaptació de la seva vida a la pantalla, *Mongol*; encara que aquest títol, tal vegada per l'absència de cares conegudes (per a nosaltres) al repartiment, ha passat bastant desapercebut a les cartelleres.

Un biopic que sí que ha aixecat molta curiositat, entre nosaltres, ha estat *Mi nombre es Harvey Milk* (*Milk*), no debades una pel·lícula d'un realitzador prou conegut, Gus Van Sant, amb una fitxa artística de luxe: Sean Penn (sens dubte un dels millors actors de la seva generació), James Franco i Josh Brolin (tot dos intèrprets d'un títol recent de Paul Haggis, *En el valle de Elah* (*In the Valley of Elah*), magnífic per cert) i, *last but not least*, Diego Luna (com deien al *Fotogrames* d'un altre actor amb magnetisme: qualsevol llargmetratge amb ell ens agrada més). A banda d'això, *Mi nombre...* constitueix la biografia cinematogràfica, sembla que ra-

onablement fidel, d'un activista nord-americà dels anys setanta que es va convertir en el primer regidor obertament gay d'un ajuntament dels Estats Units: el de San Francisco (ciutat fundada, d'altra banda, per un missioner mallorquí, com és sabut). Un fet tan insòlit aleshores, si se salven les distàncies, com un home negre a la presidència d'aquell mateix país, somni que ara s'ha convertit en realitat (i supòs que no estarem gaire per veure'n la vida al cinema). Un dels aspectes més interessants de *Milk* és que reflecteix tant la lluita pels drets civils de les persones homosexuals com la batalla dels sectors més reaccionaris i intolerants per negar-les aquests mateixos drets. Per cert, que Palma també ha tingut un regidor militant de la causa dels drets homosexuals: Antoni Esteve, actual coordinador dels Verds de Mallorca. En aquest cas sense cap conflicte, afortunadament.

Una altra temàtica històrica que ha inspirat centenars, potser milers, de produccions cinematogràfiques: la Segona Guerra Mundial. Dins d'aquest subgènere, les pel·lícules dedicades a la Resistència, és a dir, a aquells personatges que arriscaren les vides per la llibertat, sense formar part d'un exèrcit de caire regular, en suposen un percentatge significatiu. Tant el llargmetratge danès *Flame y Citron* (*Flammen & Citronen*), d'Ole Christian Madsen, com *Resistencia* (*Defiance*), d'Edward Zwick, reconstrueixen capítols d'aquell episodi. Tot dos es basen en fets i personatges reals. ■